

ÎNCHEIERE

19 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea cererii de recurs depuse de Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușcenco,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Cebotarenco împotriva Întreprinderii de Stat „Întreprinderea pentru Silvicultură „Tighina” cu privire la anularea ordinului de eliberare din funcție, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 05 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 14 martie 2018 Ion Cebotarenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Întreprinderea pentru Silvicultură „Tighina” (în continuare ÎS.ÎS „Tighina”) privind anularea ordinului de eliberare din funcție, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral și cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat că a activat la ÎS.ÎS „Tighina” începând cu xxxxx. Din xxxxx a activat în funcția de inginer silvic șef, cât și a exercitat funcția de director al ÎS.ÎS „Tighina” în perioadele de absență a directorului. Pe parcursul activității a îndeplinit conștiincios obligațiile de serviciu, iar ca rezultat a obținut mai multe stimulări pentru succese în muncă, inclusiv premii bănești.

Soția sa era angajată în funcția de inspector serviciul personal a aparatului central al ÎS.ÎS „Tighina”, dar se afla în concediul pentru îngrijirea copilului până la vârstă de 3 ani.

La 16 octombrie 2017 Iurie Apostolachi a fost restabilit în funcția de director al ÎS.ÎS „Tighina” în baza hotărârii judecătorești. Începând cu această dată la ÎS.ÎS „Tighina” au început represiunile dure împotriva tuturor angajaților cu scopul de a-i înlocui cu persoane noi. De atunci, în aparatul central au fost înlocuiți 90% din angajați.

Reclamantul a precizat că la 22 februarie 2018 soția sa a fost declarată învingătoare la concursul pentru ocuparea funcției publice la Agenția „Moldsilva”, iar la 23 februarie 2018 a depus cerere de demisie înregistrată cu nr. xxx. La aceeași dată, pârâtul a emis ordinul nr. xxxxx cu privire la demisia soției începând cu data de xxxxxx.

Tot la 23 februarie 2018 reclamantul a depus cerere privind acordarea concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârstă de 3 ani, fiind înregistrată cu nr. xxxxx

La 26 februarie 2018 soția sa a fost numită în funcție la Agenția „Moldsilva”, iar lui i-a fost acordat concediu medical în legătură cu xxxxxx, fapt despre care a informat directorul ÎS.ÎS „Tighina”. La xxxxx pârâtul a emis ordinul nr. xxxxx prin care l-a eliberat din funcție din data de xxx. Despre emiterea ordinului a fost informat abia pe xxxxx, iar ordinul propriu-zis i-a fost adus la cunoștință pe xxxxx, fiindu-i eliberat și carnetul de muncă.

Ion Cebotarenco a notat că conform mențiunilor din ordin și din carnetul de muncă a fost eliberat din funcție în temeiul art. xxxxx din Codul muncii, conform căruia, concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru următoarele motive: absența fără motive întemeiate de la lucru timp de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă (fără a ține cont de pauza de masă).

Reclamantul a susținut că nu este de acord cu ordinul nr. xxxxx din 26 februarie 2018, îl consideră neîntemeiat și ilegal deoarece ordinul cu privire la încetarea raporturilor de serviciu nu i-a fost adus la cunoștință în ziua eliberării, dar abia peste 5 zile. Mai mult, reclamantul a fost eliberat din serviciu în perioada concediului medical. La fel, reclamantul a opinat că ordinul a fost emis contrar prevederilor art. 87 din Codul muncii or, pârâtul nu a solicitat opinia organului sindical cu privire la eliberarea reclamantului, nu s-a solicitat de la el explicație, dar clandestin și pripit a fost emis ordinul de concediere, nefiind organizată nicio anchetă de serviciu. De asemenea, reclamantul a afirmat că în ordinul contestat nu este indicat termenul și organul în care sancțiunea poate fi contestată.

În acest context, reclamantul a evidențiat că lipsa de la serviciu pe data de 26 februarie 2018 a fost confirmată prin certificatul medical, ceea ce nu poate fi considerat drept absență fără motive întemeiate și nu poate constitui temei de eliberare din funcție în baza acestei norme juridice.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului de eliberare din funcție nr. 87-SP din 26 februarie 2018 emis de ÎS.ÎS „Tighina”, restabilirea în funcția de inginer silvic șef al ÎS.ÎS „Tighina”, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral în mărime de 3 salarii medii lunare și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 2-7).

La 07 noiembrie 2018 Ion Cebotarenco a depus cerere de majorare a cuantumului pretențiilor, solicitând anularea ordinului nr. 87-SP din 26.02.2018 emis de ÎS.ÎS „Tighina”, restabilirea în funcția de inginer silvic șef al ÎS.ÎS „Tighina”, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, încasarea sumei de 9520 de lei cu titlu de premiu și ajutor material neachitat, încasarea prejudiciului moral în mărime de 3 salarii medii lunare, cât și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 85-86).

În susținerea cererii de majorare reclamantul a precizat că pe parcursul examinării cauzei angajatorul a achitat salariaților ajutoare materiale și premii, de care avea să beneficieze și dânsul, în cazul neeliberării ilegale din serviciu.

Prin hotărârea din 05 aprilie 2019 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central, acțiunea depusă de Ion Cebotarenco a fost admisă parțial.

S-a dispus anularea ordinului nr. 87-SP din 26 februarie 2018 „Cu privire la eliberarea din funcție a lui Cebotarenco Ion” și s-a restabilit Ion Cebotarenco în funcția de inginer silvic șef al ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură ”Tighina”; s-a încasat de la ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură „Tighina” în beneficiul lui Ion Cebotarenco suma de 174 067,79 de lei cu titlu de despăgubire pentru perioada de absență forțată de la muncă în perioada 27 februarie 2018 – 05 aprilie 2019, suma de 9520 de lei cu titlu de premiu și ajutor material neachitat și prejudiciul moral în mărime de un salariu mediu lunar ceea ce constituie suma de 12 698,74 de lei.

S-a încasat de la ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură „Tighina” în beneficiul lui Ion Cebotarenco cheltuielile de asistență juridică în sumă de 6000 de lei. În rest cerințele din acțiune s-au respins ca fiind neîntemeiate.

În susținerea acestei concluzii, prima instanță a reținut că din explicațiile reclamantului rezultă că la momentul eliberării din funcție dânsul se afla în concediu medical, fapt despre care a fost informat și angajatorul. În vederea probării faptului că era bolnav a prezentat certificatul eliberat de către instituția medicală din or. Bender. În aceste circumstanțe, prima instanță a considerat că ordinul de eliberare din funcție a fost emis cu încălcarea procedurii legale. Angajatorul nu a respectat obligația legală de a solicita în scris de la reclamant, până la aplicarea sancțiunii disciplinare, o explicație scrisă privind fapta comisă. Un eventual refuz al salariatului de a prezenta explicația cerută nu a fost consemnat într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului și al salariaților. Prin urmare, au fost încălcate prevederile imperative ale art. 208 Codul muncii, Ion Cebotarenco nu a beneficiat de dreptul de a prezenta probe și de a se apăra, fiind încălcată procedura de sancționare a salariatului.

Având în vedere că ordinul nr. 87-SP din 26.02.2018 a fost emis ilegal, prima instanță a considerat ca fiind justificate temeiurile de drept indicate în acțiune cu privire la necesitatea restabilirii salariatului în drepturile sale de muncă și încasarea de la angajator a despăgubirilor pentru toată perioada lipsei forțate de la serviciu, cât și a prejudiciului moral în conformitate cu prevederile art. 90 Codul muncii.

Prin decizia din 05 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură „Tighina”, reprezentată de avocatul Oleg Bondarenco, s-a casat hotărârea din 05 aprilie 2019 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central și s-a pronunțat o hotărâre nouă de respingere ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată depusă de Ion Cebotarenco împotriva ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură „Tighina”.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că prima instanță nu a dat apreciere deplină circumstanțelor cauzei și înscrisurilor prezentate, fapt ce a condus la adoptarea hotărârii, care nu este bazată pe fundament temeinic și materialul probator administrat.

Instanța de apel a stabilit că motivul concedierii de la serviciu a fost bazat pe faptul că în ziua de 26 februarie 2018 Ion Cebotarenco a absentat fără motive întemeiate de la lucru timp de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, drept dovadă servind actul de constatare a absenței nemotivate de la serviciu nr. 546 din 26 februarie 2018. Mai mult, însăși reclamantul în cadrul ședinței de judecată în instanța

de fond a recunoscut că nu a anunțat administrația despre aflarea sa în concediul medical. Prin urmare, instanța de apel a constatat legalitatea și temeinicia concedierii din funcție a reclamantului Cebotarenco Ion, existând temeiul faptic al concedierii. Or, rezultând din prevederile art. 9 alin. (2) lit.g¹) din Codul muncii se atestă că salariatul este obligat să informeze de îndată angajatorul sau conducătorul nemijlocit despre imposibilitatea de a se prezenta la serviciu și să prezinte, în termen de 5 zile lucrătoare după reluarea activității de muncă documentele care justifică absența sa.

Distinct din cele constatate, instanța de apel a remarcat că Ion Cebotarenco nu a demonstrat că în cursul zilei de 26 februarie 2018 s-a aflat în locul, situația sau în circumstanțe care nu îi permiteau obiectiv să contacteze administrația întreprinderii și să anunțe despre lipsa sa de la serviciu, aceasta fiind obligația reclamantului în calitate de salariat.

Referitor la certificatul medical prezentat de reclamant, precum că ar confirma incapacitatea de muncă și aflarea salariatului în concediul medical, instanța de apel a remarcat că înscrisul dat nu este întocmit pe formularul-tip aprobat în modul stabilit de legislația în vigoare și nu este eliberat de instituția medicală aflată în subordinea Ministerul Sănătății și Protecției Sociale. Prin urmare, actul prezentat de reclamantul Ion Cebotarenco drept dovadă a aflării sale în concediu medical nu întrunește condițiile de validitate stabilite de legislația în vigoare.

În această ordine de idei, instanța de apel a conchis că Ion Cebotarenco a admis încălcarea gravă a disciplinei de muncă, soldată cu eliberarea acestuia din funcția deținută.

La 04 decembrie 2019 Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușcenco, a declarat recurs împotriva deciziei din 05 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii din 05 aprilie 2019 a Judecătorei Anenii Noi, sediul Central sau cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel. A mai solicitat încasarea de la intimat a cheltuielilor de asistenta juridică în sumă de 4500 de lei suportate în instanța de apel și a sumei de 3000 de lei suportate în instanța de recurs.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia contestată este neîntemeiată deoarece instanța de apel la judecarea cauzei a aplicat eronat normele de drept material, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 05 septembrie 2019.

Materialele cauzei atestă faptul că decizia contestată a fost expediată părților la 04 octombrie 2019 și recepționată de către recurent la 18 octombrie 2019, ceea ce rezultă din textul recursului.

Astfel, recursul declarat la data de 04 decembrie 2019 de Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușcenco, se consideră în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușcenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușcenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușenco, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Cebotarenco, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușenco, împotriva deciziei din 05 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh